

Стигнало и полянката. Отъ всички страни му се показвали цвѣтя и ягоди. Цвѣтята сенавеждали и му шепнѣли:

— Остани при насъ, остани при насъ.

А ягодитѣ сжщо шепнѣли:

— Вземи и насъ, вземи и насъ.

Момчето се спрѣло за мигъ и ги погледнало. А тѣ никнѣли наоколо му въ неброимо множество: бѣли, червени, розови и такива, каквито не било виждало. Но то си спомнило какво му казала бабичката и бърже отминало.

Тръгнало отново. Стигнало гората, кждето птицитѣ пѣли: „Постой, послушай нашата пѣсень, ела при насъ да те приспимъ“.

Отъ дългия пжтъ момчето било така уморено, че заспивало, но пакъ вървѣло и стигнало до една колибка. Въ колибката — старецъ.

Момчето му казало какво търси и той му посочилъ друга пжтечка презъ гората. То тръгнало по нея и стигнало до едно дърво съ голѣма хралупа.

Отъ всички страни брѣмчели златни пчели, едни влизали въ хралупата, други излизали изъ нея.

Момчето погледало къмъ небето и му се сторило, че самитѣ звезди се спускатъ отъ небето въ хралупата.

Излѣзла царицата на пчелитѣ.

— Какво искашъ, мило момче? — попитала тя.

— Искамъ малко медъ за болната си майка. Тя умира, а никога не е вкусвала медъ презъ живота си.

— За твоята майка, — казала царицата, — азъ ще ти дамъ една пита отъ най-сладкия медъ, който е събиранъ отъ най-хубавитѣ наши поля и долини.

Момчето взело меда и веднага се затичало къмъ дома. При зори стигнало въ кжщи. Отъ мжка майка му не била спала цѣла нощъ. Но щомъ вкусила отъ чудния медъ, веднага се оживила, засмѣла се и се вдигнала отъ леглото си. А отъ чудния медъ наоколо се понесълъ сладкъ мирисъ на всички цвѣтя, които цвѣтѣли по най-хубавитѣ поля и долини. Майката оздравѣла. Синътъ отрасълъ и самъ се грижелъ вече за нея.